

— Где ме водиш, лястовичко? Мама ще умре от тѝга по мене. Вѝрни ме при нея! — замоли се той с плачлив глас.

— По-рано е трябвяло да мислиш за това. Сега е вече късно, — отговори лястовичката.

И те продължиха да летят.

Тѝй летяха дълго, дълго, през планини и морета...

Най-сетне долетяха до палата на Царкиня-Пролет.

Той се издигаше сред разкошна градина. Дълга ограда от високи и стройни зюмбюли окръжаваше тая градина. Жълти и бели лалета китно я прошарваха. Дългокрак шѝркел, препасал бяла престилка и с лейка под крило, обикаляше важно лехите. Грижливо поливаше той пѝстрия килим от всякакви цветенца. И щом ги полееше, те му се покланеха, за да му благодарят. Безброй пчелици, вжорѝжени с остри жила, обикаляха неуморно всички цветенца и грижливо ги пазеха от злосторници.

На вѝншната порта, цяла окичена с горски брѝшлян, ги посрещна дългокрак жерав. Мѝлчаливо ги поведе той към главния вход на палата.

Палата беше цял изваян от зелен мрамор и покрит сѝс скѝпоценни камѝни.

Асен и лястовичката се изкачиха по мраморните стѝлби и минаха между два грамадни жълти минзухаря. Сама се отвори пред тях зелена врата, изплетена от сочни листа на миризлив орех — и те се озоваха в широка и светла зала. Тя приличаше на сѝщинска горска поляна.

Асен трябваше да затвори очи. Ослепителна светлина го замая. И когато наново ги отвори, той стоеше пред самата Царкиня-Пролет.

Под сянката на вековен дѝб тя седеше в трон, изплетен от горски теменуги. Рози, звѝнчета и син-синчещ беха вшити в бялата ѝ дреха. Венец от кокичета красеше косите ѝ. Млад орел, кацнал като цар над главата ѝ, безшумно размахваше крило и развяваше златистите ѝ кѝдрици. От двете страни на трона стояха мѝлчаливо и почтително безброй животни, птици и цветя.

Царкинята изглеждаше разгневена.

Асен падна уплашен на колене пред нея, опря челото си ѝ земята и... занемя.